

Čís. 16613.

Pro užití předpisu § 225, odst. 2, c. ř. s. ve znění čl. II č. 3 zák. č. 23/1928 Sb. z. a n. jest rozhodující jen, že byl vydán soudem první stolice rozsudek pro zmeškání. Ustanovení to platí též o rozsudku pro zmeškání vydaném pro nepodání žalobní odpovědi (§ 398 c. ř. s.) a vztahuje se na každý opravný prostředek za celého sporného řízení ve všech stolicích.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1938, č. j. Rv I 2085/36.)

Srov. rozh. č. 14898, 9320 Sb. n. s.

Soud první stolice uznal rozsudkem pro zmeškání podle žaloby, ježto žalovaný nepodal žalobní odpověď (§ 398 c. ř. s.). Odvolací soud zamítl žalobu.

Nejvyšší soud odmítl žalobcovu dovolání.

Důvody:

Jde o dovolání proti rozsudku druhé stolice, vynesnému o rozsudku pro zmeškání pro nepodání žalobní odpovědi. Podle § 225, odst. 2, c. ř. s. ve znění zákona z 19. ledna 1928, č. 23 Sb. z. a n. nemají soudní prázdniny vlivu na počátek a uplynutí konečných lhůt v opravném řízení proti rozsudkům pro zmeškání. Že i rozsudek pro zmeškání pro nepodání žalobní odpovědi jest klásti na roveň rozsudkům pro zmeškání, jaké má na mysli dotčený § 225, odst. 2, c. ř. s., vyplývá ze zařazení § 398 c. ř. s. mezi rozsudky pro zmeškání (srov. motivy ve věstníku min. spravedlnosti z r. 1914 u § 225 c. ř. s., str. 341, 342). Vynětí konečných lhůt v opravném řízení proti rozsudkům pro zmeškání se však netýká jen přímého opravného prostředku proti rozsudku samému, nýbrž se vztahuje na každý opravný prostředek za celého sporného řízení ve všech stolicích, tedy i na dovolání (rozh. č. 9320, 14898 Sb. n. s.). Poněvadž rozsudek druhé stolice byl doručen žalobcovu právnímu zástupci dne 24. června 1936, dovolání však podáno u soudu osobně až 11. července 1936, tedy po uplynutí čtrnáctidenní lhůty, předepsané v § 505, odst. 2, c. ř. s., musilo být odmítnuto podle § 507, odst. 1, c. ř. s.

Čís. 16614.

Obmeškaly vydražitel nemůže účinně namítati proti žalobě Československého státu na náhradu škody podle § 155 ex. ř. s p o l u z a v i n ě n í státu, záležící v tom, že stát opominul provést po zrušené dražbě úkony, nutné k přerušení promlčení lhůty, stanovené pro přednostní zákonné zástavní právo za převodní poplatek.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1938, Rv I 3132/37.)

Žalující Československý stát (finanční správa) se na obmeškalem vydražiteli domáhá zaplacení 1.077 Kč s přísl. z důvodu náhrady škody vzniklé žalobci tím, že při opětné dražbě nebyl žalobci pro promlčení přikázán převodní poplatek 883 Kč 40 h v přednostním pořadí z vydražené nemovitosti, ačkoliv by byl uhrazen v onom pořadí, kdyby byl žalovaný splnil včas dražební podmínky. Proti žalobě namítl žalovaný mimo jiné, že tvrzená škoda nenastala tím, že žalovaný nesplnil dražební podmínky a že došlo k opětné dražbě, nýbrž tím, že uplynula tříletá lhůta, po kterou převodní poplatek požíval přednostního práva, a že se žalobce nepostaral o přerušení promlčecí lhůty tím, že splatný převodní poplatek včas nevymáhal, a že i kdyby byl žalovaný zavinil tvrzenou ztrátu přednostního pořadí, bylo by tu převážné spoluzavinění žalobce samého, poněvadž žalující stát měl hledíc na to, že se tříletá lhůta končila dne 23. března 1936 a že se dražba konala dne 6. března 1936, počítati s tím, že příklep důsledkem rekursu, předražku neb obmeškání vydražitele bude zrušen, a že měl proto žádati včas o vklad poplatku do pozemkové knihy, aby získal další tříletou lhůtu pro přednost; to však žalobce opominul a o vklad poplatku žádal teprve v srpnu 1936, když dotčený poplatek již pozbyl přednostního práva. Soud první stolice uznal podle žaloby jen co do částky 535 Kč 05 h s přísl. Odvolací soud potvrdil k odvolání žalovaného napadený rozsudek, prohlásiv dovolání za přípustné podle § 502, odst. 3, c. ř..s. pro zásadní význam rozhodnutí. Důvody: Prvý soud přičítá žalobci právem spoluzavinění na tom, že došlo k promlčení přednostního zástavního práva za převodní poplatek. Včasné přihlášení převodního poplatku k dražebnímu řízení nezabezpečuje jeho úhradu v přednostním pořadí pro každý případ. Správně ukazuje první soud na to, že příklep může býti zrušen nejen pro obmeškání vydražitelovo, ale i k rekursu proti příklepu nebo přijetím předražku. K nové dražbě může dojíti snad až po uplynutí doby stanovené pro přednostní pořadí zákonného zástavního práva. S tímto snadno možným a nikoli nepředvídatelným vývojem musí přednostní zástavní věřitel počítati a je požadavkem obvyklé opatrnosti (§ 1297 obč. zák.), aby se včas postaral o přerušení promlčecí doby užitím některého ze zákonných prostředků k vymáhání poplatků, třebaš není výslovného předpisu o povinnosti pokračovati v zajištění převodního poplatku, je-li na nemovitost vedena vnucená dražba. K přerušení promlčení přednostního práva převodního poplatku stačí jeho knihovní zajištění a nejsou proto případné odvolatelovy vývody o nepraktičnosti vnucené správy nebo dražby. Jest jisto, že by byl převodní poplatek uhrazen, kdyby byl žalovaný splnil dražební podmínky a příklep zůstal účinný, avšak stejně jest jisto, že by nebyl odvolatel přes obmeškání žalovaného jako vydražitele poškozen, t. j. nepozbyl by přednostního zástavního práva, kdyby byl včas navrhl knihovní zajištění, dbaje sám výše dotčené obvyklé bedlivosti. To měl v souzeném případě učiniti tím spíše, když do dne zániku přednostního zákonného práva zástavního — 23. dubna 1936 — vydražitel nesložil ode dne při-

klepu (6. března 1936) ani jedinou splátku na nejvyšší podání, ač podle dražebních podmínek měly býti složeny již dvě splátky, o čemž se mohl přesvědčiti ze spisů o nucené dražbě nemovitostí. Jest tu tedy příčinná souvislost jak mezi obmeškáním vydražitele a škodou, tak mezi opomínutím obyčejné píle odvolatelem a jeho škodou. Ustanovení § 155 ex. ř. o odpovědnosti obmeškalého vydražitele za škody jeho obmeškáním způsobené nevylučuje spoluzavinění poškozeného. Nešetřil-li poškozený sám ani obyčejné bedlivosti a tím přispěl ke škodě, nemůže požadovati celou náhradu na škůdci. Správně tudíž prvý soud rozhodl, že podle § 1304 obč. zák. mají žalobce i žalovaný hraditi škodu stejným dílem.

Nejvyšší soud uznal podle žaloby i co do další částky 541 Kč 95 h s přísl.

D ů v o d y:

Nižší soudy uznaly na spoluzavinění žalobcovo na vzešlé mu škodě proto, že nenavrlh včas knihovní zajištění své pohledávky na převodním poplatku. Dovolatel právem napadá dotčený právní názor jako mylný. Opominutí kromě obligačního poměru, o nějž zde nejde, jest bezprávné jen, je-li podle zákona povinnost k pozitivnímu jednání. Žalovaný ani netvrdil, že za stavu věci, jak byl zjištěn, zejména když poplatková pohledávka nebyla v době provedení prvé dražby promlčena, bylo žalobcovou povinností, zakládající se na zákoně, aby převodní poplatek knihovně zajistil, a není tu tedy nutné podmínky pro žalobcovo spoluzavinění. Již proto bylo dovolání vyhověno a žalobci přiznána i další co do výše nenapadená částka, kterou nižší soudy pro svůj právně mylný názor nepřiznaly.

Čís. 16615.

Byla-li peněžitá částka, složená podle § 1425 obč. zák. pro pozůstalost k pozůstalostnímu soudu, exekučně zabavena několika věřiteli, jest na pozůstalostním soudě, aby pod následky zmatečnosti rozhodnutí o vydání deposita postoupil depositum exekučnímu soudu (čl. XVIII uvoz. zák. k j. n., § 44 j. n., §§ 51, 307, 329 ex. ř.), a bylo-li v příčině složené částky povoleno věřiteli pozůstalosti oddělení jmění (§ 812 obč. zák.), aby to exekučnímu soudu oznámil.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1938, R I 1464/37.)

Srov. rozh. č. 6702 Sb. n. s.

Vymáhající věřitelé Stanislav N. a Alois V. navrhli u pozůstalostního soudu realizaci exekuce, vedené prvním z nich k vymožení jeho pohledávky 60.000 Kč s přísl., vydáním příslušné částky z vkladního listu Městské spořitelny p-ské, fol. 88393, znějící na vklad 90.000 Kč, a dru-